

vare Sø- og Handelsretten i dens nuværende Skikkelse. Det skal jeg paa det nuværende Tidspunkt ikke udtale mig om, jeg kan overhovedet slet ikke udtale mig derom, men hvad der jo dog maa være ganske sikkert er, at hvis man vil, gennem en Retsreformbehandling, tage en Del af Københavns Stadsret eller Københavns Byting og en Del af den østre Landret ud for sig for deraf tilsammen at danne en Sø- og Handelsret, saa vil dog denne Sø- og Handelsret af sig selv derigennem komme til at bestaa af flere faste Medlemmer, end den nuværende Ret bestaar af, og derigennem vil man da ogsaa naa til det Maal, som det ærede Medlem for saa vidt sætter sig.

P. G. C. Jensen: Naar den ærede Minister ytrede, at hans Forgængere som Justitsministre ikke havde rørt ved dette Spørgsmaal, som dog ogsaa i de Tider havde eksisteret, saa skal jeg dertil sige — uden at have talt med nogen af de ærede Herrer — at der er en særlig Omstændighed, som foreligger nu, men som, saa vidt jeg ved, aldrig har foreligget før, og det netop en Omstændighed, som meget let kunde tænkes at kunne have afholdt de tidligere Ministre fra at røre ved Sagen. Det er den, at det er først nu, at den vedkommende Embedsmand selv har anmodet om at faa Hjælp. Jeg kunde nemlig tænke mig, at tidligere Justitsministre ville have ræsoneret som saa: Ja, det gaar langsomt, det gaar ofte noget trægt, men der sidder en udmærket flittig, kyndig og dygtig Mand, ham ville vi ikke støde, han gør det mest mulige, det vide vi, han gør alt, hvad der overhovedet er muligt for et Menneske at gøre; hvis vi sige til ham: Du kan ikke overkomme Arbejdet, vi ville sende dig en Hjælp — saa vil han føle sig ilde berørt derved. Altsaa af Hensynsfuldhed kunde jeg tænke mig, at man ikke havde foretaget noget. Men nu foreligger Sagen anderledes, nu er Embedsmanden selv kommen og har sagt: Det kan ikke gaa længere, jeg maa afsige en saadan Mængde af Domme, at det er uoverkommeligt, her er afsagt 3,055 i Aarene 1892—1902 foruden omtrent 200 Kendelser, altsaa for et Tiaar bliver Gennemsnittet 305 Domme om Aaret, og det vil være rigelig en Dom for hver Søndag. Naar man nu tænker, at Dommeren skal sidde og høre paa Forhandlingen og have en uendelig Masse af andre Ting at gøre og desuden skal skrive en Dom om

Dagen foruden Kendelser o. s. v., saa tror jeg, at enhver kan begribe, at det er noget, som er ganske umuligt for et Menneske at overkomme, og derfor vil det naturligtvis være og maa være længe, inden Dommen falder. — Jeg maa derfor meget beklage, at den ærede Minister har svaret mig med det Ord: lad ethvert Haab ude, her er intet Haab om Forandringer i dette Forhold. Nu skal ogsaa, saaledes forstod jeg det, Retsreformen bruges til, at denne Sag skal vente, indtil Retsreformen kommer. Lad det kun blive saa slemt som muligt, det gør ingen Ting, for der kommer dog en Dag, da der kommer en Retsreform, og saa afhjælpes det altsammen. Naar det er rigtig slemt, ikke alene i Kriminal- og Politiretten, men ogsaa i Sø- og Handelsretten og andre Steder, saa bliver Trangen til at faa en Retsreform saa meget større. Derfor vil jeg ingen Verdens Ting gøre, jeg vil ikke røre mig i den Tid! Den ærede Minister maa selv have Ansvaret for den Tænkemaade, som ligger deri.

Dernæst ytrede den ærede Minister, at han ikke mente at kunne gennemføre et Lovforslag i Rigsdagen som det, der er paatænkt fra Sø- og Handelsrettens Formands Side, da han begærede at faa en Næstformand ansat. Jeg ved ikke, hvor vanskeligt det kunde være. Jeg tror, at den ærede Minister er overordentlig populær i Folketinget, jeg ser ikke rettere, end at han faar alting ført igennem, alle mulige Begæringer, han har stillet paa Finansloven, fuldstændig ført igennem, saa jeg kan, som sagt, ikke tro andet, end at den ærede Minister maatte kunne have det allerbedste Haab om at have Folketingets Øre, naar han vilde komme med Forslag om en Forandring, der saa umiddelbart som denne paatrænger sig som nødvendig. Den Omstændighed, at den ærede Minister ikke har forsøgt det, forekommer mig kun at betyde saa meget, som at den ærede Minister maa bære Ansvaret, saaledes at han altsaa ikke kan dele Ansvaret med Folketinget for, at Tilstanden er saa uheldig, som den nu er. Jeg har ikke malet med for sorte Farver; enhver, som ønsker at gøre sig bekendt med Sagen, kan læse om den i den Beretning, som findes paa det af mig citerede Sted; saa vil man se, hvilke overordentlige Masser af Arbejde det er, der fordres af denne enkelte Mand. Men jeg kan jo ikke mere end opfordre den ærede Minister dertil; det kunde være, at man kunde prøve paa at faa Folketingets